

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Fantoma de pe lac / Monica Ramirez. - București : Editura Up,
2019

ISBN 978-606-94795-6-8

821.135.1

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: Aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

MONICA RAMIREZ

FANTOMA DE PE LAC

București 2019

NORII de un gri întunecat planau peste pădurile aflate în partea de nord-est a șoselei, înghițind mai toată lumina soarelui. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Unde dispăruseră toate mașinile? Pentru un moment scurt și aproape ireal, am avut impresia că rămăsesem complet singură pe drumul interstatal către Michigan în acea după-amiază târzie de vineri.

Momentul se dizolvă într-un tunet. Farurile mașinilor aflate cu mult în urma mea clipiră jucăuș prin aerul încărcat cu electricitate. În curând aveau să mă depășească. Conduceam la limita vitezei maxime și nu aveam de gând să accelerez, nici măcar pentru a fugi din calea furtunii ce se apropia cu pași rapizi. Pur și simplu nu aveam chef de o confruntare cu poliția. Neda, cățelușa mea Collie, care dormea liniștită pe bancheta din spate, nu era un mare fan al uniformelor de orice fel.

Aflasem de la știrile dimineții că mă pot aștepta la o furtună destul de puternică, dar aveam un plan de urgență. În cazul în care ploaia ar fi devenit un impediment, aveam să ies de pe șosea pentru a-i aștepta trecerea într-o parcare ori un restaurant. Mi-aș fi putut amâna plecarea în călătorie pentru a doua zi, dar nu-mi doream să mai pierd nici măcar o singură zi de august.

O mașină verde cu un singur far se apropie de mine ca un bolid. Distanța dintre noi se micșoră simțitor. Un nou tunet făcu să-mi sară inima din piept.

Grozav! Exact ce-mi trebuia pentru un început de vacanță cât mai plăcut. *Gândește-te la ceva frumos și relaxant.* Lacul, cabana, miroslul aromat de mentă. Spearmint Lake, cel mai fermecător orășel din Michigan. Doar eu și Neda. Liniște și inspirație. Cu puțin noroc și un program foarte strict, puteam reuși să termin romanul la care lucram înaintea termenului limită impus de editorul meu.

Îmi era din ce în ce mai cald. Aerul condiționat se hotărâse să se strice în urmă cu vreo oră și nu puteam face nimic altceva decât să aştept până ajungeam la destinație pentru a găsi un atelier mecanic. Pantalonii din bumbac subțire de un verde pal căpătaseră aspectul unei cărpe mototolite, iar bluza asortată fără mânci mi se lipise neplăcut de pielea spotelui. Am deschis fereastra, bucurându-mă din plin de aerul umed ce năvăli în interiorul mașinii. Un fulger imens se desenă cu limbi de foc pe tot cerul, urmat de uruitul asurzitor al unui tunet. Până la urmă, probabil nu fusese o idee prea bună să plec la drum pe vremea aceea infernală.

Mașina verde se apropiă tot mai tare. Șoseaua se curbă în fața mea, mașina pierzând din viteză în timp ce se angaja la deal. Curbele deveniră tot mai dese și strâmte, dar liniile albe de demarcare mă ghidau cu succes tot mai adânc în inima furtunii. Am încercat să citeșc numele rampelor de ieșire de pe șosea pe pancartele aflate în depărtare, dar nu reușeam să deslușesc nimic.

Mașina verde ajunsese deja în spatele meu. Claxonul strident fu înghițit de rumoarea unui tunet. Evident, mă claxona pe mine. Idiotul naibii! Putea

FANTOMA DE PE LAC

să mă depășească dacă se grăbea atât de tare. Mi-am încleștat mâinile pe volan. Nu aveam de gând să mă las copleșită de furie doar pentru a o sfârși într-un accident stupid. Șoferul mașinii verzi claxonă din nou. *Ignoră-l, Ashley.* Cu câteva zile în urmă, citisem un articol despre o femeie prinsă la mijloc între doi șoferi care se întreceau pe șosea. Bineînțeles, femeia fusese cea care o sfârșise la morgă.

Acum puteam desluși numele rampelor de care mă apropiam. *Sashabaw Road. Flint-Saginaw.* O, nu! Banda din dreapta pe care mă aflam se contopea cu cea din stânga, aşa că fie alegeam să ies de pe șosea, fie treceam pe banda din stânga. Nu aveam de gând să părăsesc șoseaua, aşa că am semnalizat pentru a schimba benzile. Șoferul mașinii verzi făcu imediat aceeași manevră, claxonând din nou și schimbând încă o bandă pentru a conduce în paralel cu mine. Acum puteam vedea că mașina era un Monte Carlo. Șoferul și pasagerul erau doi bărbați tineri, fiecare cu câte o claietă imensă de păr și cu expresii răutăcioase întipărite pe față. Bărbatul de pe scaunul pasagerului ridică o sticlă cu băutură în direcția mea, apoi bău din ea cu nesaț. Șoferul îi făcu semn să deschidă geamul.

— Ia-ți un cal, gagico! îmi strigă.

M-am abținut cu greu să nu-i arăt degetul mijlociu. *Fă-te că nu auzi, nu privi în direcția lor.* Pasagerul înjură și aruncă cu sticla în Fordul meu de culoare argintie.

— Scoate rabla asta de pe șosea!

Am simțit impactul sticlei cu portiera. O ploaie de cioburi se risipi în urma mea. Mașina verde acceleră,

pierzându-se în curând la orizont. Neda se trezise și lătră aproape isticic.

— Gata, gata, s-a terminat! am încercat să-l linioșesc.

Mâinile îmi tremurau ușor, hainele îmi erau ude de transpirație. Bine că măcar scăpasem doar cu atât. Dacă vedeam o mașină de poliție pe drum, aveam de gând să opresc pentru a raporta incidentul. Aș fi putut să sun, dar îmi lăsasem telefonul mobil în valiza din portbagaj. Un nou val de trafic mă ajunse din urmă, făcându-mă să mă simt mai în siguranță. Speram să nu mai am parte de alte incidente. Desigur, trebuia să mai țin cont și de furtună. Părea că se întețește tot mai mult. Nu voiam să mă opresc, dorindu-mi să ajung devreme la cabană. Dar știam că n-ar fi rău să mă calmez puțin după ceea ce se întâmplase.

Am ieșit de pe șosea la Silver Oak Road, urmând rampa în spirală și-am luat-o la dreapta. M-am trezit într-o pădure cu copaci înalți și groși, ale căror ramuri se atingeau pe deasupra drumului nepavat. Pajiștile cu iarbă înaltă erau presărate cu flori albastre și roz, apă învolburată a unui râuleț zărinde-se printre frunzele de un verde crud. Nu mai era nimeni în jur, dar mă simțeam în siguranță. Calmul îmi revenise ca prin farmec. Nu aveam să-i mai văd niciodată pe idioții care mă atacaseră. Aparțineau deja trecutului. *Ia-ți un cal!*, îmi strigase unul dintre ei. M-am privit zâmbind în oglinda retrovizoare. Chiar îmi surâdea ideea.

FANTOMA DE PE LAC

Ploaia se dezlănțui, verdele din jur estompându-se treptat. Am rămas în mașină, sorbind ceai călduț din termos. Reușisem să-o scot puțin pe Neda la plimbare înainte ca ploaia să ne trimită în pas alergător înapoi la mașină. Un început nu foarte promițător al vacanței în care-mi propusesem să regăsesc măcar o mică parte din fericirea pierdută. Nu-l puteam readuce la viață pe tatăl meu și nici nu mai puteam vindeca o dragoste cu aripile frânte, dar speram ca viitorul să-mi aducă și lucruri bune.

Neda molfăia un biscuit, fără să se sinchisească de aerul fierbinte și umed. Am scos o pungă cu ghimbir deshidratat din geantă. Amestecul de iuțeală și zahăr brun mă revigoră în doar câteva minute. Tunetele se auzeau tot mai departe. Peste câteva minute, puteam să o pornesc din nou la drum. Abia aşteptam să ajung la cabană.

Un polițist cu o expresie extrem de serioasă îmi bătu în geam și Neda începu să latre cu furie. De unde naiba apăruse?

— Gata, Neda, am spus privind peste umăr.

Am deschis geamul, observând că natura fusese extrem de darnică cu polițistul care acum își scosese ochelarii de soare și mă privea de parcă ar fi încercat să citească prin mine. Mușchii bine definiți se conturau prin cămașa udă, părul castaniu și decolorat de soare era presărat pe ici pe colo cu câteva fire gri, scoțând parcă și mai mult în evidență ochii de un verde curat și pielea bronzată. Ar fi putut fi un bărbat extrem de atrăgător dacă renunța la expresia aceea exagerat de serioasă, degajând un aer de om al legii perfect pe

jumătate robotizat, eficient și fără discuții inutile, gata oricând de luptă. În momentul acela, însă, se uda până la piele într-un mod cu totul și cu totul ineficient.

— Bună ziua, mă salută cu o înclinare imperceptibilă a capului. Vocea lui avea inflexiuni de oțel.

— Bună să fie, am răspuns, înghițind bucata de ghimbir pe nemestecate. Nu făcusem nimic rău, dar ochii aceia ce păreau că privesc prin mine mă făceau să mă simt ca un infractor.

— Aveți probleme cu mașina?

M-am forțat să mă relaxez o idee, fiindu-mi ciudă pe mine pentru faptul că mă comportam ca o școlăriță prinsă cu mâna în borcanul cu dulciuri.

— Nu, doar aştept să mai treacă ploaia.

— Se pare că se va opri în curând.

— Atunci mai bine aş lua-o din loc. Am pus mâna pe chei pentru a porni motorul, apoi mi-am amintit. Ah, de fapt, am avut ceva probleme pe I-75.

I-am povestit ceea ce se întâmplase, indicându-i tabla îndoită a portierei. Polițistul clătină din cap, trecându-și degetele peste zgârieturile fine.

— Unii șoferi sunt nebuni de legat. Dacă ar fi aruncat o idee mai sus, v-ar fi putut răni destul de grav. Ați făcut foarte bine că ați ales să părăsiți șoseaua.

— Dar nu de asta am luat o pauză, am precizat. De obicei nu fug de probleme.

— Nici n-am insinuat că ați fi fugit. Dar le-ați evitat.

Tipul mă scotea din sărite cu corectitudinea lui de erou de telenovelă siropoasă.

— Nu, n-ați înțeles, am insistat, dorindu-mi din tot sufletul să-l contrazic cumva. Am ieșit de pe șosea

FANTOMA DE PE LAC

datorită furtunii. Pur și simplu nu aveam chef să conduc pe aşa o ploaie. Și, în caz că vă interesează, cei care m-au atacat au luat-o spre nord. Mașina e un Monte Carlo verde, cu un far care nu funcționează. Cel drept. Poate ar trebui să vă informați colegii prin radio că doi nebuni se îndreaptă către ei.

Într-un mod absolut uimitor, polițistul îmi zâmbi, devenind alt om într-o fracțiune de secundă. Până și ochii îi căpătaseră o expresie deschisă și caldă.

— Mulțumesc pentru sugestie, vă promit că aşa o să fac. Privirea i se îndreaptă către bancheta din spate. Aveți un câine foarte drăguț. Collie, nu-i aşa?

— Da, o cheamă Neda.

Polițistul se apleca puțin pentru a vedea mai bine. Neda răspunse cu un mărâit feroce.

— E bine că aveți un protector. Am avut și eu un Collie când erau puști. Un câine de excepție. Polițistul se îndreaptă și bătu ușor cu mâna în acoperișul mașinii. Conduceți cu atenție, sper să nu mai întâmpinați probleme pe șosea. Cu asta îmi întoarse spatele, îndreptându-se spre mașina poliției pe care n-o zărisem până în acel moment.

Oare chiar avea de gând să-și anunțe colegii ori doar mă luase peste picior? Nici nu mai conta. Ploaia aproape se oprise și-mi puteam continua drumul. O lumină aproape fosforescentă învăluia pădurea, aroma pură a lemnului ud parfumând aerul tare și curat.

Am sigilat pachetul cu ghimbir și l-am pus la loc în geantă, apoi am înșurubat capacul termosului. Peste drum, polițistul mă studia atent din mașina lui. Probabil se plăcțise de drumuri lăturalnice,

unde nu se întâmpla mai nimic, iar eu reprezentam o binemeritată distractie. Și exact asta și eram. Ashley White, scriitoare de romane de dragoste, fie că erau istorice ori contemporane, de spionaj ori cu iz fantasy, amuzamentul unui polițist de provincie.

Am întors cheia în contact și am demarat poate o idee cam prea în trombă. Șoseaua era la doar câteva minute depărtare, dar uitașem în ce direcție. Dreapta, stânga? L-aș fi putut întreba pe polițist. Dar când am privit în oglinda retrovizoare, am constatat că dispăruse deja.

Am condus pe un drum de țară interminabil, o panglică întortocheată ce traversa păduri dese cu lacuri albastre și pajiști pline cu flori, ocazional trecând pe lângă ferme ale căror nume mă făceau să zâmbesc. *Vulpea aurie, Caii pajiștii albastre, Căprioarele vesele.* Dar nu zăream nicăieri indicatorul către șosea și harta era inutilă fără un nume valabil de stradă. Nu-mi mai ieșise nimeni în cale de la întâlnirea cu polițistul perfect, aşa că nu puteam opri să întreb unde mă aflu. M-am întrebat dacă n-ar trebui să fac cale întoarsă, dar nu voiam să mai pierd timpul. Era imposibil să nu găsesc într-un final indicatorul către șosea.

Un abur diafan se evapora din pământul ud, învăluind totul într-o aură aproape stranie. Din nou mă cuprinse sentimentul ciudat că eram unicul șofer de pe șosea. Până la urmă, decorul se potrivea perfect

FANTOMA DE PE LAC

cu imaginația mea bogată. Poate chiar rămăsesem singură în pădurea fără sfârșit. Stomacul mi se strânse la gândul acela. Îmi era deja foame. Aș fi dat orice pentru o felie groasă de pizza și ceva rece de băut, dar m-aș fi mulțumit și cu un simplu indicator pe care să scrie I-75. De ce nu întrebăsem pe unde s-o iau înainte ca polițistul să dispară? Mi-am imaginat că-i zăresc mașina trăsă la marginea drumului.

— Parcă ne-am mai întâlnit, îmi spuse, privindu-mi apreciativ decoltele bluzei. V-ați pierdut?

— Mi-e teamă că da. Îmi puteți spune încotro pot s-o iau ca să ajung la șosea?

— Sigur că pot, dar ce-ar fi să luăm mai întâi cina?

Da, sigur. Nimic nu era atât de ușor în viață. Cel puțin, nu în viața mea. Și visatul cu ochii deschiși nu mă ajuta cu nimic să găsesc drumul. Ce mă scotea din sărite cel mai tare era faptul că probabil mă îndepărtasem binișor de destinație, ceea ce însemna că nu aveam să ajung prea curând la Spearmint Lake.

— Și acum ce naiba fac? m-am întrebat cu voce tare.

Neda nu s-a deranjat să-mi răspundă. Sforăia încetîșor pe bancheta din spate, punându-și toată increderea în mine. Nu-mi rămânea decât să conduc mai departe. Mi s-a părut că zăresc un indicator ceva mai în față și am încetinit pentru a citi literele șterse. Star Lake Road. Cu emoție crescândă, am descoperit drumul de țară pe hartă. Nu mă îndepărtasem prea mult de I-75, conducând mai degrabă în paralel. La următoarea intersecție o luam la stânga și, în mai puțin de o jumătate de oră, dădeam din nou de șosea.

Am răsuflat ușurată și-am accelerat, știind sigur că mă îndrept în direcția dorită. Ceața căpătase o nuanță rozalie. În dreapta mea am zărit o fermă de cai, în fața căreia trona un indicator cât toate zilele. I-75. Am zâmbit involuntar. Îmi făcusem griji degeaba.

În fața mea apăru o intersecție și zâmbetul îmi pieri pe loc. Un Monte Carlo verde aștepta să o ia la stânga.

PÂNĂ am ajuns la intersecție, mașina verde devenise un punct îndepărtat pe drumul mărginit de lanuri nesfârșite de floarea-soarelui. Am înjurat printre dinți. Oare era aceeași mașină? *Bun, să presupunem că ar fi ieșit de pe șosea. De ce să fi făcut asta? Pentru a goni prin pustietate, sau pentru a-mi lua urma?* M-am gândit că poate ar trebui să anunț poliția, în caz că ofițerul cu ochi verzi n-o făcuse deja.

Un camion vechi opri la intersecție, scârțâind din toate încheieturile. Șoferul ridică mâna în semn de salut ori poate doar îmi făcu semn să trec. I-am răspuns cu un gest la fel de incert și-am apăsat pe accelerațe, nu înainte de-a mai arunca un ochi în direcția lanurilor cu floarea-soarelui.

În mai puțin de zece minute, mă aflam din nou pe șosea. Cerul era senin acum, briza călduță fluturându-mi părul și uscându-mi transpirația de pe ceafă. Căldura nu mă mai deranja, iar foamea îmi trecuse de la sine. Pierdusem cam două ore, dar nu-mi faceam prea multe griji.

Ieșirea către Spearmint Lake se afla imediat după pădurea interminabilă pe care o traversam. Mai aveam până la cabană, dar mi se părea că simt deja mirosul mentei în briza călduță.

